

РЕШЕНИЕ

№ 775

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **14296** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.211 от Закон за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Д. Г. Р. срещу Заповед № 513з-8808/03.12.2019г. на директора на СДВР-МВР, с която на основание чл.194, ал.2, т.2 ЗМВР във вр. с чл.200, ал.1, т.6 ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца. В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материално правните разпоредби. Конкретно, жалбоподателят сочи, че заповедта е издадена извън законоустановения 2-месечен срок по чл.225, ал.1 ЗМВР; навежда аргументи, че не е извършил вмененото му нарушение. Соци, че дисциплинарно-наказващият орган не е установил действителната фактическа обстановка, не е изложил конкретни мотиви относно това в какво се изразява допуснатото нарушение, както и по отношение определяне на наказанието. Моли съда да отмени Заповед № 513з-8808/03.12.2019г. на директора на СДВР. Претендира направените разnosки по делото.

В съд.з. жалбоподателят- Д. Г. Р., чрез adv. Д., поддържа изложеното в жалбата. Соци, че дисциплинарното наказание на доверителя ѝ е наложено за неупражняване контрол спрямо подчинения му Й. Б., като, обаче, заповедта, с която на служителя Б. е наложено наказание е отменена с Решение № 3180/23.06.2020 г. по адм.д. №14242/2019г. по описа на АССГ.

Ответникът - директорът на СДВР-МВР, р.пр., не изпраща представител в съд.з. В представени по делото писмени бележки от юриск.И. се оспорва жалбата. Излагат се доводи, че оспорената заповед е издадена в законоустановения срок, тъй като служителят е бил в отпуск, по време на който срокове не текат. Счита, че от събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства по категоричен начин се установява извършването на нарушение от страна на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платения от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл.168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 АПК, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, поради което като допустима следва да се разгледа по същество.

Отговорността на Д. Г. Р., началник на 04 група в „Криминална полиция“ при 03 РУ-СДВР е ангажирана за това, че не е изпълнил служебните си задължения, възложени му със специфична длъжностна характеристика за длъжността началник на група в сектор ПКП към РУ-СДВР, като не е упражнил контрол над действията на подчинения си служител инспектор Й. Б., за недопускане на извършените от него нарушения, а именно:

- На 29.08.2019г., около 16,00ч., инспектор Й. Б., разузнавач в 04 група в „Криминална полиция“ при 03 РУ-СДВР е задържал в сградата на 03РУ-СДВР лицето М. Б. за срок от 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР със Заповед №227зз3680/29.08.2019г., като е използвал помощни средства белезници и въпреки, че е бил задължен, не е изготвил писмен доклад за употребата им.

- На 29.08.2019г., около 18,30ч., инспектор Й. Б. е въвел задържания М. Б. в помещенията за настаняване на задържани лица в сградата на 03РУ-СДВР, като го е настанил в килия №4, определена за задържане на непълнолетни лица, без да уведоми оперативния дежурен в 03 РУ-СДВР.

Със заповед № 513з-6239 от 30.09.2019г. на директора на СДВР е образувана проверка вкл. във връзка със сигнал от бащата на Б., че е употребена непозволена физическа сила при задържането на сина му. В хода на проверката са приети сведения от Й. Б., Д. Г. Р. и други служители, докладна записка от началник Сектор „ПКП“ при 03 РПУ-СДВР, както и от задържаното лице и баща му. Дисциплинарната комисия в Справка с рег. № 513р- 78629/30.09.2019 г. като е обсъдила събраните доказателства, е предложила налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година на инспектор Й. Б. и налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на инспектор Д. Р.. Справката е връчена на жалбоподателя на 24.10.2019г., съответно същият е бил поканен да даде обяснения, което той не е направил.

С оглед изложеното, ответникът е приел, че нарушенията са доказани, извършени са виновно като лицето, въпреки че е имало служебно задължение да упражни контрол над подчинения му служител не го е направило, с което е нарушило чл.194, ал.2, т.2 ЗМВР във вр. с чл.204, т.3 ЗМВР. В оспорената Заповед № 513з-8808 от 03.12.2019 г. е посочено, че Д. Р. е награждаван единадесет пъти и е наказван един път, поради което е определено наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

По делото са разпитани свидетелите Ц. Т. Т.- С.- инспектор ОДЧ и оперативен

дежурен в 03 РПУ- СДВР и К. А. К.- старши полицай в 03 РПУ- СДВР. Св. Ц. Т.- С. сочи, че като дежурен в ОДЧ работи с двама помощници и следва да бъде уведомена, когато има задържано лице. Не си спомня дали в конкретния случай служителят Й. Б. или жалбоподателят са я уведомили за задържането. Няма спомен къде е била книгата за задържани, но твърди, че към онзи момент е имало промяна къде да се съхранява. Показанията се потвърждават и от разпита на св. К., който заявява, че Б. е довел задържаното лице и го е вписал в книгата за задържаните лице, която се е намирала в пост 2- арести.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.204, т.3 ЗМВР орган в предписаната от закона писмена форма. Заповедта съдържа реквизитите по чл.210, ал.1 ЗМВР, както и е съобразена разпоредбата на чл.206 ЗМВР като на жалбоподателя му е била предоставена възможност за обяснения.

По отношение наведените от жалбоподателя доводи за нарушени срокове при издаването на оспорената заповед, съдът взе предвид следното: Съгласно чл.195, ал.1 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. По аргумент от нормата на чл.196, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното нарушение е открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а нарушението е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно- наказващ орган. В конкретния случай, за извършването на нарушението е посочена датата 29.08.2019 г. като материалите от проверката са постъпили при дисциплинарно- наказващия орган и той се е запознал с тях на 02.10.2019г., видно от положени върху Справка с рег. № 513р- 78629/30.09.2019 резолюция и подпис. От момента на получаване на тази справка тече 2- месечният срок по чл.195, ал.1 ЗМВР като същият е в рамките на 1 годишния срок от извършване на деянието. За да не е спазена нормата на чл.195, ал.1 ЗМВР, е достатъчно наказанието да е наложено при неспазване на някой от двата срока. Безспорно заповедта е издадена в 1 годишния срок от извършване на деянието, но същата е издадена и при спазване на 2- месечния срок, тъй като съобразно разпоредбата на чл.195, ал.2 ЗМВР срокове не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение задържане под стража, или домашен арест. Видно от Заявление за ползване на платен годишен отпуск, представено по делото, жалбоподателят е ползвал такъв в размер на 3 работни дни от 17.11.2019 г. до 29.11.2019 г. Процесната заповед е издадена на 03.12.2019 г., тоест в законоустановения 2- месечен срок, който изтича на 05.12.2019 г.

Съгласно чл.210, ал.1 ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

Съгласно правната квалификация посочена в оспорената заповед, жалбоподателят е наказан, защото е извършил дисциплинарното нарушение - неизпълнение на служебните задължения (чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР), заради което на основание чл.200,

ал.1, т.6 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание по чл.197, ал.1, т.3 ЗМВР „порицание“ за срок от 6 месеца.

В заповедта, обаче, не се описва фактически изпълнително деяние, с което Д. Р. е осъществил състава на вмененото му дисциплинарно нарушение. При подробно описани от фактическа страна нарушения, извършени от подчинения на жалбоподателя инспектор Б., за жалбоподателя е посочено, единствено че той не е осъществил контрол по отношение на действията на подчинения му, което само по себе си е правен извод, а не посочване на конкретно действие или бездействие, с оглед което се прави този правен извод. В оспорената заповед не е посочено какво конкретно действие е следвало да извърши наказаното лице – да разпорежи на подчинения си да изготви доклад за използването на белезниците и да уведоми дежурния, каквито задължения инспектор Б. и без това има; да изиска доклад за действията му; да провери книгата за задържаните лица или друго. Настоящият съдебен състав намира, че с липсата на посочената конкретизация е нарушено правото на защита на наказаното лице, тъй като същото е било поставено в невъзможност точно, ясно и конкретно да разбере в какво се изразява извършеното от него нарушение. Предвид това настоящият съдебен състав намира, че жалбата е основателна и оспорената заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него разноски в размер на 10лв. за държавна такса, 30лв.-за свидетел и 600лв. за адвокатско възнаграждение, който размер съдът не намира за прекомерен, доколкото е близък до този по чл.8, ал.2, т.3 от наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд- София град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 513з-8808/03.12.2019г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Д. Г. Р. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Г. Р., ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 630 /шестстотин и тридесет/ лева.

Решението, съгласно чл.211 от ЗМВР, не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: